

1,000 ימים למלחמה: אסור למצמץ בעניין פירוק חמאס

written by מאיר בן שבת | 02.07.2026

בזמן שעיקר הקשב של ישראל מופנה לאיראן וללבנון, חמאס ממשיך במאמציו לשיקום יכולותיו הצבאיות בעזה. במקביל הוא מבסס את משילותו ומדכא התנגדויות מבית, ומפעיל לחץ באמצעות ה"מתווכות" לרסן את ישראל ולאפשר צעדים אזרחיים בלי להתנות זאת בפירוק מנשקו.

אומנם משלחת חמאס הגיעה לקהיר כדי לדון עם נציגי "מועצת השלום" על המשך מתווה הפסקת האש, אך עוד לפני הגעתה הבהירו בארגון הטרור כי אין שום כוונה להיענות לתביעה להתפרקות מנשק. בחמאס לא מוכנים אפילו לנוסחה המרוככת של ניקולאי מלאדנוב, שהיא מוכן להסתפק באופן זמני ב"ריכוז, אחסון או הקפאת השימוש בנשק".

יותר מכל דבר אחר, מה שמעסיק את חמאס בעזה כיום הוא הקצב המוגבר של החיסולים ופעולות הסיכול של ישראל. התביעה הראשונה שאנשיו הציגו בקהיר הייתה להפסיק את "ההפרות הישראליות המסלימות ופשעי הרג והחיסול היומיומיים". ואומנם, הרשימה הארוכה של פעילי הטרור מעזה שצה"ל ושב"כ חיסלו בתקופה האחרונה נותנת תימוכין לדאגתם. היא ממחישה לא רק את יכולות המודיעין והסיכול של כוחותינו, אלא גם את הצלחתה של ישראל להמשיך בפעילות זו למרות ההסדרים המגבילים שחמאס והמדינות המתווכות ניסו לכפות עליה.

בזווית הפחות מעודדת, יש ברשימה הזו גם כדי להמחיש את האיום הגובר והולך מתוך שטחי הרצועה. די בנוסח ההודעות של דובר צה"ל על נסיבות החיסולים כדי לשקף זאת. בחלק ניכר מהמקרים מדובר במחבלים ש"קידמו מתווי טרור נגד כוחותינו הפועלים ברצועת עזה". במקרים אחרים צה"ל תקף תשתיות תת-קרקעית שחמאס ניסה לשקם, והשמיד פירי שיגור ומשגרים של הארגון.

השבוע דווח באמצעי התקשורת על דאגה שמביעים במערכת הביטחון לנוכח קצב השיקום המהיר של חמאס. לא נזקקנו לכך כדי להבין שזה המצב. טורים ומאמרים על כך, המבוססים על מידע גלוי, פורסמו גם בין דפיו של עיתון זה. חלק גדול ממהלכי חמאס נעשה ללא מאמצי הסתרה מיוחדים. אם כך הדברים מתרחשים מעל פני הקרקע, אפשר רק להעריך מה קורה מתחתיה.

מדוע לא מסכלים הברחות?

נחזור לפעילות כוחותינו. לצד השבחים על הפעולות המוצלחות, כדאי לשים לב גם למה שחסר: כמעט אי אפשר למצוא הודעות או פרסומים עדכניים על סיכול הברחות משמעותיות לרצועת עזה.

מכיוון שאין להניח שאויבינו נגמלו מכך, נכון לתהות על תמונת המצב בנושא קריטי זה, שמשפיע על כל תהליכי ההתעצמות וְ ועלול לשנות את המציאות בתחומים כמו איום הרחפנים מרצועת עזה.

הזירה הלבנונית סיפקה לחמאס אינספור תובנות. מהעיוותים הצבאיים שישראל ניהלה בה לאורך השנים הוא הפיק לקחים אסטרטגיים באשר לבניין כוחו ולהתמודדות הצבאית עם "הישות הציונית" וְ מהקמת צבא חמאס ודוקטרינת "תת-הקרקע" שחיזבאללה היה החלוץ ליישמה במסגרת "שמורות טבע" בדרום לבנון, ועד לאימוץ עקרון העתקת הלחימה לשטח האויב. בכל המקרים חמאס למד את המודלים של חיזבאללה, שכלל אותם והתאימם לאילוציו ולמאפייניה הייחודיים של הזירה העזתית.

אין צורך במידע מודיעיני כדי להעריך את המחשבות שחולפות בראשיהם של אנשי חמאס כשהם רואים את הסרטים שחיזבאללה מפיץ על פעולות הרחפנים, וכשהם שומעים על הפגיעות בגוף, בנפש ובשיבוש שגרת החיים שהן גורמות לנו. חמאס, שהוכיח את יכולותיו בתחום זה כבר במתקפה ב-7 באוקטובר ולפניה, עלול למצוא בו את הפתרון המבצעי לאילוצים שנכפו עליו כיום. הדרך עד לבנייתו של איום משמעותי מסוג זה עלולה להיות קצרה אם נתיבי ההברחות לא ייסכרו. לצד זאת, חיוני לתקוף כל מה שנוגע בתחום הזה: אמצעים, מתקנים ואנשים שקשורים בכך.

להיזהר מיוזמות מדיניות

השגיאה שאפשרה לארה"ב לחבר את זירת לבנון להפסקת האש עם איראן חייבת לעמוד לנגד עיניהם של מקבלי ההחלטות בישראל כלקח להתנהלות הנדרשת במגרש המדיני. הנטייה הרווחת אצל מנהיגים ומתווכים שמבקשים מוצא לבעיה מקומית היא לצאת מהפרטים הקטנים, להמריא לגבהים שיאפשרו לראות את התמונה הגדולה, ולזהות בה מרחבי תמרון ופתרונות יצירתיים. אלא שחיבור מין בשאינו מינו ותפירה לא מהוקצעת של החלקים עלולים רק לסבך את המצב.

ביחס לעזה, משמעות הדברים היא כי יש להיזהר מפני כל יוזמה ומהלך שיקשרו בינה לבין סוגיות אזוריות אחרות. נכון לגלות חשדנות רבה ביחס לסיכויים לכונן מנגנוני ניהול שאינם כוללים את חמאס במציאות שבה ארגון הטרור הוא עדיין גורם הכוח החזק ברצועה.

הדיווחים על כוונת "מועצת השלום" להקים מחסות הומניטריים לתושבי עזה באזורים שיוגדרו כחופשיים משליטת חמאס הם סיבה לדאגה. ראשית, משום שסיכוייה של יוזמה כזו להצלחה, כשחמאס במעמדו הנוכחי וְ קלושים. שנית, משום שתחילתו של שיקום וְ אפילו סמלי זמני וְ לפני פירוק חמאס, יאותת לו ולאוכלוסייה על השלמה מצד ישראל והקהילה הבינלאומית עם קיומו.

בזירה שהכול התחיל ממנה ישראל לא יכולה להתפשר. זירת עזה צריכה להישאר פתוחה עד שיושגו בה כל המטרות שישראל הגדירה.

המאמר פורסם במקור ראשון, בתאריך 03 ביולי 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.